

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽ/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010141
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010141.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa MARKÍZA-SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 842 56 Bratislava, zast. Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou so sídlom Trnavská 11, 931 04 Bratislava, proti odporkyni Rada pre vysielanie a retransmisíu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/036/2012 zo dňa 10. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/036/2012 zo dňa 10. júla 2012 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súdny poplatok 66 Eur v lehote 30 dní od doručenia rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/036/2012 zo dňa 10. júla 2012 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisíu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 229PLO/0-2365/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon“) postupom podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú § 34 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 25.2.2012 odvysielal o cca 11:47 hod., o cca 12:18 hod. a o cca 12:45 hod. v rámci reklamného prerušenia programu Beethoven 2 komunikáty, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., čím došlo k odvysielaniu reklamy bez jej rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu , určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3 319 €, slovom tritisíc tristodevätnásť eur a súčasne rozhodol, že podľa § 64

ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z.: „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.“

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila tým, že Rada na svojom zasadnutí dňa 24. 4. 2012 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. vo veci možného porušenia § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 25. 2. 2012 odvysielal o cca 11:47 hod., o cca 12:18 hod. a o cca 12:45 hod. v rámci reklamného prerušenia programu Beethoven 2 komunikáty, ktoré mohli naplniť definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z. bez rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby. Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 22. 5. 2012. Na základe tejto skutočnosti sa začalo správne konanie 229 - PLO/ O- 2365/2012 vo veci dohľadu nad dodržiavaním zákona číslo 308/2000 Z.z.. Začatie správnych konaní bolo účastníkovi konania dňa riadne oznámené a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona číslo 71/1967 Zb. k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona číslo 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. Účastník konania dňa 4. 6. 2012 požiadal o doručenie Správy o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona číslo 308/2000 Z.z. týkajúcej sa predmetnej sťažnosti. Táto mu bola v zmysle ustanovení zákona číslo 211/2000 doručená dňa 14. 6. 2012. Vyjadrenie účastníka konania bolo Rade doručené dňa 20. 6. 2012. Podkladmi pre toto rozhodnutie sú záznam vysielania programu Beethoven 2 odvysielaného na televíznej programovej službe TV MARKÍZA dňa 25. 2. 2012 o cca 11:22 hod., predpis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania a vyjadrenia účastníkov konania.

V rozhodnutí Rady je uvedený prepis záznamu vysielania a citácia ustanovení §§ 32 ods. 1, § 34 ods. 1 a § 37a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z.. Odporca sa v rozhodnutí následne zaoberal obsahom vyjadrenia navrhovateľa k oznámeniu o začatí správneho konania a uvádza, že správne konanie číslo 229-PLO/O-2365/2012 bolo začaté z dôvodu, že účastník konania odvysielal namiesto bežných reklamných predelov (krátke zvukovo - obrazové komunikáty medzi reklamou a programom) komunikáty, ktoré vzhľadom na svoj obsah mohli naplniť definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z.. V prípade, ak tieto komunikáty skutočne boli vlastnou propagáciou, táto by nebola oddelená od programu a došlo by teda k porušeniu § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z..

V rozhodnutí Rada citovala vyjadrenie navrhovateľa, ktorý vo svojom stanovisku uviedol,(cit.): „Dňa 25. 2. 2012 v čase o cca 11:47 hod., 12:18 hod. a o cca 12:45 hod. pred reklamným prerušením programu a po reklamnom prerušení programu s názvom Beethoven 2 a o cca odvysielal vysielateľ rozoznateľné a zreteľné predely, ktoré jednoznačne a nespochybniteľne oddelili jednotlivé programové komunikáty a to vlastné vysielanie vo forme programu s názvom Beethoven 2 od vysielania konkrétneho reklamného bloku. Zákon definuje povinnosť zreteľne a rozoznateľne oddeliť reklamu a telenákup od ostatných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby v ustanovení § 34 ods. 1, pričom vymedzuje, že sa takto má uskutočniť vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo - obrazovým alebo priestorovými prostriedkami. Máme za to, že sa takto dňa 25. 2. 2012 udialo. Na oddelenie programu s názvom Beethoven 2 od reklamných blokov boli použité zvukovo - obrazové a priestorové prostriedky, ktoré sa výrazne líšili od ostatných častí programovej služby, ktoré navzájom oddeľovali. Divák nemohol byť uvedený do omylu o podstate a správnosti sledovanej informácie, nakoľko všetky predely boli označené grafickým logom TV Markíza , ktorý vysielateľ pravidelne používal a zvukovo - obrazové prostriedky nijakým spôsobom neevokovali akékoľvek iné vysielanie vysielateľa uvedením znakov charakteristických pre tzv. vlastnú propagáciu vysielateľa. (dátum a čas vysielania konkrétneho programu) “.

Podľa názoru Rady, ako vyplýva z predmetného záznamu vysielania, ako aj z predpisov vysielania, komunikáty tvorili vizuálne výňatky z audiovizuálneho diela Harry-Potter a Fénixov rád, ktoré boli doplnené hlavnou hudobnou témou filmovej série o Harry Potterovi. Všetky komunikáty tiež obsahovali

logo účastníka konania (M v kruhu) a spolu s ním nápis „ Harry Potter a Fénixov rád“. Recipient teda dostal v rámci komunikátov zreteľnú informáciu prostredníctvom krátkych výňatkov pochádzajúcich z audiovizuálneho diela Harry Potter a Fénixov rád identifikovaného tak explicitne - vizuálnym zobrazením jeho názvu, ako aj implicitne - špecifickou hudbou, ktorá je tzv. hlavnou hudobnou témou celej série o Harry Potterovi. Z tohto dôvodu nie je možné súhlasiť s účastníkom konania, že cit.: „... zvukovo - obrazové prostriedky nijakým spôsobom neevokovali akékoľvek iné vysielanie vysielateľa (dátum a čas vysielania konkrétneho programu) “ naopak napriek skutočnosti, že recipient nedostal informáciu o dátume a čase vysielania daného audiovizuálneho diela, tieto komunikáty jednoznačne upriamovali pozornosť recipienta na konkrétnu časť vysielania účastníka konania a síce program Harry Potter a Fénixov rád. Táto skutočnosť je vzhľadom na obsah komunikátov úplne zjavná a práve ich obsah vylučuje akúkoľvek inú interpretáciu.

K vyjadreniu účastníka konania podľa ktorého (cit.): „nestotožňujeme sa s názorom správneho orgánu, že sa v prípade reklamných predelov málo jedná o upútavanie na vlastné vysielanie, t.j. o vlastnú propagáciu podľa ustanovenia § 37a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z.. Preskúmané reklamné predely neobsahovali náležitosti uvedené v ustanovení § 37 a ods. 2 zákona číslo 308 /2000 Z.z., prvky verifikujúce upútavanie na vlastné vysielanie neboli súčasťou týchto reklamných predelov, absentovali údaje o dátume a termíne vysielania ako aj údaje o vekovej vhodnosti etc. Zákon v ustanovení § 34 ods. 1 nestanovuje vysielateľovi konkrétne požiadavky na obsah a vizuálne stvárnenie tzv. predelov, hovorí len o zvukovo - obrazových alebo priestorových prostriedkoch. Všetky použité predely v daný preskúmaný termín boli zvukovo - obrazovými, priestorovými prostriedkami, v rozsahu cca 3 - 4 sek, dôraz bol kladený na logo vysielateľa v závere 3 sekundového predelu. Vysielateľ na stvárnenie takéhoto predelu môže použiť akýkoľvek zvukovo obrazový alebo priestorový záber a to tak, ako urobil napr. aj dňa 25. 2. 2012 v čase o 11:52 hod. alebo v čase o 12:51 hod.“, Rada uviedla, že vlastná propagácia je podľa § 37 a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z. činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami. Z uvedeného je zrejmé, že definícia vlastnej propagácie neobsahuje prvky, ktoré účastník konania uvádza vo svojom stanovisku „... údaje o dátume a termíne vysielania ako aj údaje o vekovej vhodnosti, názve údajne upútavaného vlastného vysielania... “. Je pravdou, že uvedené údaje bývajú súčasťou tzv. upútavky na konkrétny program, ktorá je vlastnou propagáciou. Upútavka je však iba jednou z foriem vlastnej propagácie a v žiadnom prípade nie je možné tvrdiť, že by upútavka bola jedinou možnou formou vlastnej propagácie. V skutočnosti Rada už v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti označila komunikáty, ktoré upriamovali pozornosť recipienta na určitú časť vysielania vysielateľa napr. film Pasca v rozhodnutí č. RP/148/2003 zo dňa 9. 9. 2003 za vlastnú propagáciu, ktorá nie je upútavkou (tento komunikát neobsahoval údaj o čase a dátume vysielania predmetného filmu), pričom Rada skonštatovala, že išlo o cit.: „... najčistejšiu formu vlastnej propagácie, ktorá mala divákovi pripomenúť vysielanie filmu „Pasca“ (event. upútavky k nemu) a motivovať ho (získať ho) k jeho sledovaniu. “

Zákon číslo 308/2000 Z.z. v ustanovení § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z. síce nestanovuje konkrétne požiadavky na obsah a vizuálne stvárnenie tzv. reklamných predelov ale z daného ustanovenia je nepochybné, že účelom týchto predelov je rozoznať a zreteľne oddeliť reklamu od ostatných zložiek programovej služby, tak aby s ostatnými zložkami programovej služby nebola zameniteľná. Z logiky vecí teda jednoznačne vyplýva, že komunikáty, ktoré upriamujú pozornosť verejnosti na konkrétny program účastníka konania, a teda sú vlastnou propagáciou, jednou z foriem reklamy, nemôžu tento účel v žiadnom prípade splniť. Odvysielané komunikáty podľa Rady jednoznačne získavali a udržiavali pozornosť verejnosti na vlastné vysielanie účastníka konania, konkrétne na program Harry Potter a Fénixov rád a teda naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona číslo 308/2000 Z.z. Ako vyplýva zo záznamu vysielania ako aj z predpisu/popisu skutkového stavu predmetné komunikáty, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie, a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z. neboli od bezprostredne predchádzajúceho alebo bezprostredne nasledujúceho programu oddelené žiadnymi zvukovo - obrazovými ani priestorovými prostriedkami. Vzhľadom na uvedené je podľa rozhodnutia Rady zrejmé, že v predmetnom správnom konaní došlo k porušeniu § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z.“ Následne odporca odôvodnil uloženie sankcie.

Proti rozhodnutiu Rady podal v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby najvyšší súd rozhodnutie Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ poukázal na obsah vyjadrenia k oznámeniu o začatí správneho konania, poukázal na znenie ustanovenia § 34 ods. 1 zákona a na to, že zákon neuvádza, čo sa považuje za zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky na oddelenie od iných častí programovej služby pričom dlhoročná prax pri tvorbe tzv. predelov u všetkých vysielateľov je taká, že tieto zvyčajne krátke zvukovo - obrazové alebo priestorové komunikáty si vytvára vo vlastnej réžii a na vlastné náklady. Obsahovo prispôsobuje tieto komunikáty svojej grafickej a marketingovej identite, teda pracuje s takými zvukovo - obrazovými a priestorovými prostriedkami, ktoré evokujú jeho obchodnú značku, logo, farebnou škálou, výrazové prostriedky, komunikuje vlastné produkty a vlastné služby. Táto prax je vžitá a nespochybniteľná u akéhokolvek vysielateľa, nakoľko je dôležité, aby divák pri akomkoľvek programovom vstupe vysielateľa mal vedomosť o skutočnosti, ktorú programovú službu sleduje. Uviedol, že zákon nevylučuje ako možnosť v súlade s § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z. použiť také zvukovo - obrazové alebo priestorové prostriedky, ktoré by sa identifikovali s produktami, službami, obchodným názvom, logom, ochrannou známkou konkrétneho vysielateľa. Zákon v ustanovení § 34 ods. 1 neobsahuje žiadne negatívne vymedzenie zvukovo - obrazových alebo priestorových prostriedkov, ktorých použitie pri tvorbe predelov podľa § 34 ods. 1 by bolo v rozpore s týmto ustanovením. Navrhovateľ teda nemá vedomosť o tom, prečo správny orgán považuje použitie zvukovo - obrazových výňatkov z diel pri tvorbe predelov za také, ktoré zakladajú rozpor s ustanovením § 34 ods. 1 zákona číslo 308/2000 Z.z.. S poukazom na obsah predelov odvysielaných 25. 2. 2012 navrhovateľ konštatoval, že ani jeden z nich neobsahoval prvky vlastnej propagácie alebo prvky reklamného charakteru. Zároveň všetky predely sú výrazne krátkeho časového rozsahu. Nie je možné však na základe použitia názvu filmového diela v predele HARRY POTTER A FÉNIXOV RÁD vyvodiť záver, že tento názov propaguje konkrétne vysielanie, nakoľko aj v spojení so zvukovo - obrazovými prostriedkami použitými v predely nie je zrejmé

že toto konkrétne filmové dielo bude obsahom vysielania a kedy by toto konkrétne filmové dielo malo byť obsahom vysielania .

Navrhovateľ súčasne poukázal na to, že dňa 25. 2. 2012 odvysielal aj iné predely, za ktoré nebol sankcionovaný. Považuje preto rozhodnutie Rady za nepreskúmateľné z dôvodu nesprávneho posúdenia skutkového stavu veci. Navrhovateľ ďalej namietal, že k začatiu predmetného správneho konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 13. 3. 2012 nazvaný ako Vyžiadanie záznamov vysielania, ktorým správny orgán podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písmeno m/ a § 16 ods. 3 písm. l) zákona číslo 308/2000 Z.z. žiadal navrhovateľa o zaslanie súvislého záznamu vysielania zo dňa 25. 2. 2012 Beethoven v čase od cca 11:20 hod. Navrhovateľ bol v dôsledku hrozby uloženia finančnej sankcie povinný správne orgánu v lehote 7 dní doručiť požadovaný záznam vysielania zo dňa 25. 2. 2012 s názvom Beethoven. V liste zo dňa 13. 3. 2012 však nebolo uvedené za akým účelom, z akých dôvodov si správny orgán predmetné vysielanie vyžiadal, nebolo v liste uvedené, že tento bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľovi. Navrhovateľ pod hrozbou uloženia sankcie podľa ustanovenia § 67 ods. 2 písm. a) správne orgánu poskytol v stanovenej lehote požadovaný záznam vysielania zo dňa 25. 2. 2012, film s názvom Beethoven vysielaný v čase od cca 11:20 hod. Navrhovateľ teda bez uvedenia dôvodu vyžiadania záznamu vysielania a pod hrozbou finančnej sankcie bol nútený poskytnúť správne orgánu dôkaz, ktorý bol použitý v jeho neprospech. Správne konanie vedené podľa ustanovení správneho poriadku je podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky analogicky v mnohých veciach považované a posudzované ako trestné konanie, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo/200/2009, ktorý citoval. Navrhovateľ nemal možnosť adekvátne pred nezávislým súdnym orgánom hájiť svoje práva, nemal možnosť vyjadriť sa k nezákonne získanému dôkazu, ktorý bol povinný v dôsledku hrozby ďalšej finančnej sankcie správne orgánu predložiť, nebolo vytýčené v správnom konaní ústne pojednávanie, v ktorom by mohol účinnejšie hájiť svoje práva, záver správneho orgánu vyslovený rozhodnutím RP/036/2012 považuje za porušenie prezumpcie nevinoty navrhovateľa. Zároveň uvádza, že ako podklad pre vydanie RP/036/2012 slúžil okrem nezákonne získaného dôkazu - záznamu vysielania zo dňa 25. 2. 2012,

písomný prepis reklamných vstupov vysielania zo dňa 25. 2. 2012, pričom správny orgán neuvádza, kto takýto písomný prepis uskutočnil, z akého záznamu vysielania bol písomný prepis uskutočnený. Bez overenia pravdivosti predpisu porovnaním so záznamom vysielania zo dňa 25. 5. 2012 nie je možné takýto dôkaz považovať za relevantný dôkaz v súdnom konaní, nie je možné jednoznačne posúdiť, či obsah písomného prepisu je obsahom reálne odvysielaného zo dňa 25. 2. 2012.

Navrhovateľ v odvolaní poukázal na zásady trestného práva procesného, osobitne na prezumpciu nevinu, ktorá zahŕňa právo nevypovedať vo svoj neprospech, ktoré pozostáva z práva odoprieť výpoveď a z práva, ktorým je zaručené, aby nikto nemohol byť nútený predkladať dôkazy vo svoj neprospech, ktoré sa vzťahujú aj na správne konanie.

V ďalšom navrhovateľ vzniesol námietky proti rozhodnutiu o výške a odôvodneniu výšky sankcie.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadala potvrdenie rozhodnutia. Konštatovala, že navrhovateľ vo veci samej uviedol identické argumenty ako vo svojom stanovisku k predmetu správneho konania, s ktorými sa odporkyňa vysporiadala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (strana 5, 6).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. a § 64 ods. 5, 6 zákona číslo 308/2000 Z.z.), preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle ustanovenia tretej hlavy piatej časti O.s.p., opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní, na ktoré sa navrhovateľ ani jeho právna zástupkyňa neustanovili s ospravedlnením neúčasti a so súhlasom s uskutočnením pojednávania bez ich účasti. Po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov, s obsahom administratívneho spisu a záznamom vysielania dospel súd jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je dôvodné vyhovieť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľa.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza,

že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadaním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť.

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Najvyšší súd judikoval uvedené v rozhodnutí 5SŽ/18/2011 z 29. marca 2012 a aj ďalších následných rozhodnutiach. (5SŽ/37/2011)

Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nemal možnosť pred nezávislým súdnym orgánom hájiť svoje práva, nemal možnosť vyjadriť sa k nezákonne získanému dôkazu, ktorý bol povinný predložiť. Najvyšší súd s poukazom na § 250 i ods. 2 O.s.p. uvádza, že vytvoril podmienky pre konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady v plnej jurisdikcii na ústnom pojednávaní, ktorého sa však navrhovateľ a jeho právna zástupkyňa nezúčastnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti, resp. o to výslovne žiadali. Na základe uvedeného súd nemal dôvod neakceptovať vyjadrenie odporcu, podľa ktorého s poukazom na § 21 ods. 1 zákona číslo 71/1967 Zb. nariadenie ústneho pojednávania v správnom konaní vzhľadom na povahu veci nebolo potrebné k objasneniu skutkového stavu, ktorý bol zistený zo záznamu vysielania a ani samotný navrhovateľ o vytýčenie ústneho pojednávania v správnom konaní nepožiadali. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nie je mu známe, kto uskutočnil písomný prepis záznamu vysielania a bez overenia jeho pravosti a porovnania so záznamom nie je možné ho považovať za relevantný dôkaz, súd len poznamenáva, že vyslovenie pochybností zo strany navrhovateľa samé osebe bez konkrétneho uvedenia dôvodu tejto pochybnosti sa javí ako účelové a nemá vplyv na zmenu skutkových záverov o obsahu vysielania. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok), ktorého ustanovenia v správnom konaní v medziach napadnutých opravným prostriedkom porušené neboli.

K právnomu posúdeniu porušenia § 34 ods. 1 zákona Najvyšší súd uvádza, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaných predelov, pričom nezistil prekročenie medzí správnej úvahy Rady (§ 245ods. 2 OSP), pokiaľ kvalifikovala predmetné predely ako také, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie a teda reklamy, a preto, ak došlo k ich odvysielaniu bez rozoznateľného a zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby, boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktorého viedli k záveru uvedenému na strane 5 - 7 preskúmaného rozhodnutia a ktoré súd preskúmajúci zákonnosť rozhodnutia, tak ako ich citoval aj v tomto rozhodnutí, považuje v medziach podaného opravného prostriedku za akceptovateľné. Súd len pripomína, že komunikáty tvorili vizuálne výňatky z audiovizuálneho diela Harry Potter a Fénixov rád, doplnené hlavnou hudobnou témou filmovej série o Harry Potterovi, a preto hoci recipient nedostal informáciu o dátume a čase vysielania daného audiovizuálneho diela, tieto komunikáty boli spôsobilé jednoznačne upriamiť pozornosť na konkrétne vysielanie - program Harry Potter a Fénixov rád a preto vysielateľ mal postupovať podľa § 34 ods. 1 zákona. Tento záver Rady, ako odborného orgánu a zriadeného pre posudzovanie otázok vysielania je zrozumiteľný a zjavný a opravným prostriedkom navrhovateľa nebol spochybnený do tej miery, aby ho mohol súd kvalifikovať ako nezákonný.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval záver Rady tým, že iné (ním označené komunikáty) neboli posúdené

ako rozporné so zákonom, odporkyňa v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla dôvody, pre ktoré boli uvedené komunikáty posúdené skutkovo a právne odlišne. Vyjadrenie Rady bolo navrhovateľovi doručené, preto súd nepovažuje za potrebné sa s touto námietkou, nevzťahujúcou sa k samotnému predmetu konania, zaoberať.

K výške sankcie, ktorú navrhovateľ namietal v tom, že skoršia sankcia za porušenie § 34 ods. 1 zákona bola uložená pred šiestimi rokmi a pri inom skutkovom stave, odporca vo vyjadrení poukázal na to, že v oboch prípadoch išlo o porušenie rovnakej povinnosti, zabezpečiť, aby bola vysielaná reklama rozoznateľná a zreteľne oddelená od iných častí programovej služby, pričom je irelevantné, aký dlhý časový úsek ubehol od skoršieho sankcionovania za porušenie tej istej povinnosti. Súd sa stotožňuje s názorom odporkyne, že pokiaľ sankcia zodpovedá zákonnému minimu, nedošlo jej uložením k porušeniu kritérií daných v § 64 ods. 3 zákona. Rada zohľadnila uloženou sankciou časový odstup od uloženia skoršej sankcie. Preto súd nezistil dôvod na zrušenie či zmenu rozhodnutia o výške sankcie.

Podľa § 2 ods. 4 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch bol navrhovateľ zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku za konanie. Podľa § 250k ods. 1 navrhovateľovi náhrada trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.